



P.S. Stále
Tě miluju

Jenny Han

COO
BOO

P. S. Stále Tě miluju

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

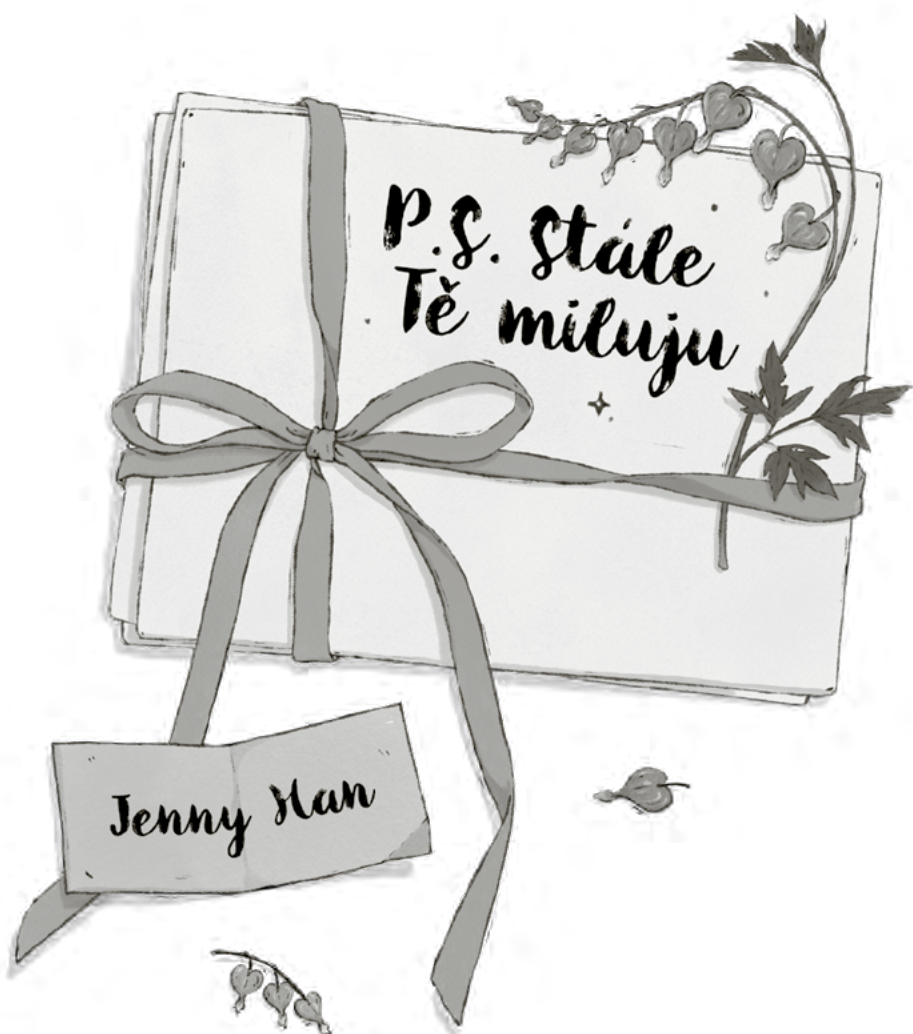


Jenny Han

P. S. Stále Tě miluju – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA



COO
BOO

Přeložila Romana Bičíková

Copyright © 2015 by Jenny Han

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC
and Prava i Prevodi Literary Agency.

Illustrations © Tereza Eager, 2026

Translation © Romana Bičíková, 2016

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4281-4

ISBN e-knihy 978-80-267-4406-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4407-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4405-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro Logana.
Sotva jsem Tě potkala a už Tě miluju.

Byla ráda, že útulný srub a tatka a mamka
a záře v krbu a hudba existují teď.
Na to se nedá zapomenout, protože teď je teď.
Z toho *ted'* se nikdy nemohou stát dny dávno uplynulé.

LAURA INGALLSOVÁ-WILDEROVÁ,
Uprostřed hlubokých lesů a mezi Indiány

Čas, to je ta největší vzdálenost mezi dvěma místy.

TENNESSEE WILLIAMS, *Skleněný zvěřinec*

Milý Petere,

chybíš mi. Je to jen pět dní, ale mně se po Tobě stýská, jako by to bylo pět let. Možná proto, že nevím, jestli je prostě konec, jestli spolu ještě někdy vůbec promluvíme. Teda, jsem si jistá, že se pozdravíme na chemii nebo na chodbě ve škole, ale bude to ještě někdy takové, jaké to bylo dřív? Jsem z toho smutná. Měla jsem pocit, že Tobě můžu říct cokoli. Myslím, že Tys měl taky takový pocit. Aspoň v to doufám.

A tak Ti prostě všechno řeknu teď, dokud mám odvahu. To, co se mezi námi stalo v té vířivce, mě vyděsilo. Víím, že pro Tebe to byl jen další den v životě Petera Kavinského, ale pro mě to znamenalo mnohem víc, a to mi nahnalo strach. Nejen to, co o tom lidé říkali, co říkali o mně, ale to, že se to vůbec stalo. Jak snadné to bylo a jak moc se mi to líbilo. Vyděsilo mě to a já si to vybila na Tobě a za to se strašně moc omlouvám.

Taky se omlouvám, že jsem se Tě na našem recitálu před Joshem nezastala. Měla jsem se Tě zastat. To je to nejmenší, co jsem pro Tebe mohla udělat. Dlužila jsem Ti to a dlužím Ti toho

mnohem víc. Ještě pořád nemůžu uvěřit, že jsi
přišel a že jsi přinesl ty biskupské sušenky.
V tom svetrku Ti to mimochodem moc slušelo.
A to neříkám jen proto, abych Ti zalichotila.
Myslím to vážně.

Někdy se mi líbíš tak strašně moc, že se to
nedá vydržet. Celou mě to naplňuje až po okraj
a já mám pocit, že přetecu. Líbíš se mi tak
moc, že nevím, co s tím mám dělat. Vždycky
když vím, že Tě znovu uvidím, tluče moje srdce
jako splašené. A pak, když se na mě podíváš
tak, jak to umíš jen Ty, mám pocit, že jsem ta
nejšťastnější holka na světě.

To, co o Tobě řekl Josh, není pravda. Nestáhl
jsi mě dolů. Právě naopak. Vytáhl jsi mě ven.
Dal jsi mi můj první příběh o lásce, Petere.
Prosim, nenech ho ještě skončit.

S láskou

Lara Jean

1

Kitty už od rána v jednom kuse kňourá a mám podezření, že Margot i táta mají malou novoroční kocovinu. A já? Já mám v očích srdíčka a v kapse kabátu dopis, který mi snad vypálí díru do hrudi.

Když se obouváme, Kitty se ještě na poslední chvíli snaží vykrotit z povinnosti jít na návštěvu k tetě Carrie a strejdovi Victorovi v hanboku. „Koukněte na ty rukávy! Jsou mi jen tříčtvrteční!“

„Takové být mají,“ prohlásí nepřesvědčivě tatka.

Kitty ukáže na mě a Margot. „Tak jak to, že jim jsou akorát?“ Babička nám hanboky koupila, když byla poslední v Koreji. Margotin hanbok se skládá ze žlutého kabátku a jasně zelené sukně. Můj má zářivě růžovou sukni a slovinově bílý kabátek s dlouhou růžovou mašlí s vyšitými kytičkami vpředu. Sukně je objemná, nadýchaná jako zvon a dlouhá až na zem. Kitty ale její sukně sahá jen ke kotníkům.

„Nemůžeme za to, že rosteš jako z vody,“ namítnu a upravuju si mašli. Mašle je na hanboku to nejtěžší. Musela jsem si několikrát pustit video na YouTube, abych ji zvládla správně uvázat, a i tak vypadá křivě a smutně.

„A moje sukně je taky moc krátká,“ brblá Kitty a zvedne si lem.

Pravda je ovšem taková, že Kitty hanbok nesnáší hlavně proto, že v něm musíte chodit opatrně a jednou rukou si sukni přidržovat, aby se neotevřela, protože jinak se vám celý oděv rozloží.

„Budou je mít všechny vaše sestřenice a babička bude mít radost,“ řekne táta a promne si spánky. „Konec debat.“

Kitty celou cestu v autě opakuje „Nesnáším Nový rok“ a všem kromě mě tím úplně zkazí náladu. Margot už je stejně otrávená, protože musela vstávat za kuropeční, aby se z chaty svých kamarádů dostala včas domů. Pak je tu taky ta možná kocovina. Mně ale nemůže náladu zkazit nic, protože ani nejsem duchem v autě. Jsem úplně někde jinde, myslím na svůj dopis pro Petera, přemítám, jestli je dost upřímný a procitěný, a dumám nad tím, kdy a jak mu ho předám, co na něj řekne a co to bude znamenat. Mám mu ho hodit do schránky? Nebo mu ho nechám ve škole ve skřínce? Až ho znovu uvidím, usměje se na mě, zavtipkuje o tom, aby mi zlepšil náladu? Nebo bude dělat, že ho nečetl, aby nás oba ušetřil trápení? Myslím, že to by bylo ještě horší. Musím si připomínat, že přese všechno, co se stalo, je Peter hodný a milý kluk a že se ke mně nebude za žádnou cenu chovat krutě. Aspoň tím si můžu být jistá.

„O čem tak usilovně přemýšlíš?“ zeptá se mě Kitty.

Skoro ji neslyším.

„Haló!“

Zavřu oči a předstírám, že spím, a vidím před sebou Peterovu tvář. Nic jiného. Nevím jistě, co přesně od něj chci, na co jsem připravená – vážnou lásku, přítel a přítelkyně, nebo jen to, co jsme měli předtím, zábavu a sem tam nějaký ten polibek nebo něco mezi tím. Jisté ale je, že si tu jeho hezounovskou tvář nedokážu vyhnat z hlavy. To, jak se pousměje vždycky, když vysloví moje jméno, jak zapomínám dýchat, když je poblíž.

Když dorazíme k tetě Carrie a strýčku Victorovi, žádá nás z našich sestřenic na sobě hanbok samozřejmě nemá a Kitty úplně zrudne ve snaze nezačít na tátu ječet. I já a Margot

ho propichujeme pohledem. Posedávat celý den v hanboku není zrovna pohodlné. Ale babička nám pak věnuje souhlasný úsměv a tím nám to vynahradí.

Za dveřmi se zujeme a sundáme si kabáty. „Možná,“ pošeptám Kitty, „že nám dospělí dají víc peněz za to, že jsme se tak vyfikly.“

„Děvčata, vám to ale sluší,“ rozplývá se teta Carrie, když nás obejmě. „Haven si hanbok vzít nechtěla!“

Haven zvedne oči v sloup. „Líbí se mi tvůj sestřih,“ promnese směrem k Margot. Haven a já jsme od sebe jenom pár měsíců, ale moje sestřenka má pocit, že je mnohem dospělejší než já. Vždycky se snaží vlíst se do přízně Margot.

Ze všeho nejdřív přijdou na řadu úklony. V korejské kultuře je zvykem se na Nový rok poklonit starším a popřát jim do nového roku štěstí. Na oplátku za to dostanete peníze. Vždycky se jde od nejstaršího k nejmladšímu, takže jako první a nejstarší si na gauč sedá babička a nejdřív se jí uklánějí teta Carrie a strejda Victor, potom taťka a pak postupně všichni až po Kitty, která je nejmladší. Když je taťka na řadě, aby si sedl a ostatní se mu uklonili, má vedle sebe na pohovce prázdný polštář. Ten je tam každý Nový rok od doby, co umřela mamka. Vždycky mě bolí u srdce, když vidím, jak tam sedí jen tak sám, statečně se usmívá a rozdává deseti-dolarové bankovky. Babička zachytí můj pohled a významně přikývne a mně je jasné, že myslí na totéž. Když jsem na řadě, abych se poklonila, kleknu si s rukama složenýma před čelem a v duchu si přísahám, že příští rok už táta na tom gauči sám sedět nebude.

Dostaneme deset dolarů od tety Carrie a strýčka Victora, deset od taťky, deset od tety Min a strejdy Sama, kteří nejsou doopravdy naše teta a strejda, ale jsou z druhého kolena (nebo jak se to říká, každopádně jsou to mamčin bratranec a sestřenice), a dvacet od babičky! Nedostaly jsme sice víc za

to, že na sobě máme hanbok, ale i tak je to celkem pěkná úroda. Loni nám tetičky a strýcové dávali jen po pěti dolarech.

Potom následuje rýžová polévka pro štěstí. Teta Carrie taky upekla fazolové placičky a nutí nás, abychom je ochutnali, ale nikdo se do toho moc nehrne. Harry a Leon, dvojčata a naši třetí bratrance (z třetího kolene?), odmítají jak polévku, tak placičky a cpou se místo toho u televize kuřecími nugety. U jídelního stolu není dost místa, takže Kitty a já sedíme na barových stoličkách u kuchyňského ostrůvku. Smích od stolu ale slyšíme až sem.

Než se pustím do polévky, myslím v duchu na svoje přání. *Prosím, prosím, ať nám to s Peterem vyjde.*

„Proč mám menší misku než všichni ostatní?“ stěžuje si šeptem Kitty.

„Protože jsi nejmenší.“

„A proč nemáme svou vlastní misku s kimčchi?“

„Protože teta Carrie si myslí, že nám nechutná, když jsme jen poloviční Korejky.“

„Dojdi pro něj,“ šeptá Kitty.

A tak jdu, ale hlavně proto, že na něj mám taky chuť.

Když si dospělí dávají kafe, Margot, Haven a já jdeme k Haven do pokoje. Kitty se k nám přidá. Obvykle si hrává s dvojčaty, ale tentokrát vezme Smittyho, tetina yorkšíra, a jde za námi holkami.

Haven má stěny vyzdobené plakáty indie skupin, o kterých jsem z naprosté většiny nikdy neslyšela. Vždycky je střídá. Je tu jeden nový s kapelou Belle and Sebastian. Vypadá, jako by byl z džínoviny. „Ten je super,“ podotknu.

„Ten jsem zrovna chtěla vyměnit,“ řekne Haven. „Jestli chceš, můžeš si ho vzít.“

„To je v pohodě,“ mávnu rukou. Víím, že mi ho nabízí jen proto, aby se jako obvykle cítila povýšeně.

„Já si ho vezmu,“ zareaguje bleskově Kitty a Haven na chvilinku sraší obočí, ale to už Kitty slupuje plakát ze zdi. „Dík, Haven.“

Vyměním si s Margot pohled a obě se snažíme potlačit úsměv. Haven nikdy neměla s Kitty moc trpělivost, a ten pocit je každopádně vzájemný.

„Margot, byla jsi ve Skotsku na nějakých koncertech?“ ptá se Haven. Plácne sebou na postel a otevře notebook.

„Ani ne,“ odpoví Margot. „Měla jsem školu.“

Margot stejně není ten typ, co by chodil na koncerty. Dívá se na svůj mobil, sukni hanboku rozprostřenou kolem sebe. Je jediná Songovka, která je ještě plně oblečená. Já jsem si svlékla kabátek, takže jsem jen v kombiné a sukni a Kitty si sundala kabátek i sukni, takže už je pouze v košilce a pumpkách.

Sednu si na postel vedle Haven, aby mi mohla na Instagramu ukázat fotky z dovolené na Bermudách. Zatímco sjíždí svoji timeline, vyskočí na nás fotka z lyžáku. Haven hraje v charlottevilleském mládežnickém orchestru, takže se zná s mnoha lidmi z různých škol včetně té mé.

Nemůžu si pomoci a na rty se mi vydere povzdech. Je to fotka celé naší skupiny, jak to poslední ráno stojíme před autobusem. Peter mě objímá kolem ramen a šeptá mi něco do ucha. Kéž bych si tak vzpomněla, co to bylo.

Haven překvapeně zvedne oči. „Hele, to jsi ty, Laro Jean. Odkud to je?“

„Ze školního lyžáku.“

„To je tvůj kluk?“ vyptává se Haven a já na ní vidím, že je ohromená a jen se to snaží nedat najevo.

Kéž bych tak mohla říct, že ano. Jenže...

Kitty k nám přihopsá a podívá se mi přes rameno. „Jo, a je to ten nejhezčí kluk, jakýho kdy v životě uvidíš, Haven.“ Řekne to, jako by to byla výzva. Margot zvedne oči od displeje a zahihňá se.

„No, to není tak docela pravda,“ vykrucuju se. Jasně, je to ten nejhezčí kluk, kterého jsem kdy v životě viděla já, ale nevím, s jakými lidmi chodí do školy Haven.

„Ne, je fakt pěkný,“ uzná Haven. „Teda, jak jsi ho dostala? Já myslela, že jsi ten typ holky, co nerandí.“

Zamračím se. Ten typ, co nerandí? Co to má být za typ? Malý kamínek, co sedí doma ve tmě a obrůstá mechem?

„Lara Jean randí hodně,“ postaví se za mě Margot.

Polije mě červeň. Nerandím nikdy a Peter se v podstatě nepočítá, ale i tak jsem za tu lež ráda.

„Jak se jmenuje?“ ptá se Haven.

„Peter. Peter Kavinský.“ Jen vyslovit jeho jméno je potěšení, něco, co si vychutnávám, jako když se vám na jazyku rozpouští čokoládová pralinka.

„Aha,“ vydechne Haven. „Já myslela, že chodí s tou blondatou kostí, jak se jmenovala? Jenna? Nebývaly jste jako malý nejlepší kamarádky?“

Bodne mě u srdce. „Jmenuje se Genevieve. Bývaly jsme kamarádky, ale už nejsme. A s Peterem se rozešli už před nějakou dobou.“

„Takže jak dlouho jsi s Peterem ty?“ dotírá Haven. V očích jí svítí pochybovačná světylka, jako by mi na 90 % věřila, ale ještě v ní hlodalo 10 % pochybnosti.

„Začali jsme se bavit v září.“ Minimálně tohle je pravda. „Teď zrovna spolu nejsme, máme takovou pauzu... ale já... to vidím nadějně.“

Kitty mě dloubne malíčkem do tváře, jako by mi dělala dolíček. „Ty se usmíváš,“ osočí mě, ale usmívá se taky. Přitulí se ke mně. „Usmíř se s ním ještě dneska, jo? Chci Petera zpátky.“

„To není tak jednoduchý,“ namítnu. Ale možná že je?

„Jasně že to je jednoduchý. Ty se mu líbíš, hodně – tak mu prostě jen řekni, že se ti taky pořád líbí, a bum. Jste zase spolu a bude to, jako bys ho nikdy od nás nevyhodila.“

Haven vytřeští oči. „Laro Jean, *ty* ses rozešla s *ním*?“

„Panebože, copak je to tak neuvěřitelný?“ Sjedou ji pod-mračeným pohledem. Haven otevře pusku, ale pak ji radši zase zavře.

Znova se podívá na fotku. Potom se zvedne a jde na zá-chod, a když zavírá dveře, ještě se otočí. „Já můžu jen říct, že kdyby to byl můj kluk, nikdy bych ho odejít nenechala.“

Při těch slovech mě svrbí celé tělo.

Přesně tohle jsem si kdysi myslela o Joshovi a podívejte, jak jsem na tom teď. Jako by od té doby uplynulo milion let a Josh už není víc než vzpomínka. Ale s Peterem to tak nechci. Ta vzdálenost starých citů. I když se snažíte ze všech sil, nedokážete si vybavit jeho tvář, ani když pevně zavřete oči. Ať se stane cokoli, jeho tvář si chci pamatovat navždy.

Když odcházíme, vypadne mi při oblékání kabátu z kapsy dopis pro Petera. Margot ho zvedne. „Další dopis?“

Zrudnu. „Ještě jsem nevymyslela, kdy mu ho mám dát,“ sypu ze sebe spěšně. „Jestli mu ho mám hodit do schránky, nebo ho doopravdy poslat? Nebo mu ho dát osobně? Co myslíš, Gogo?“

„Měla by sis s ním prostě promluvit,“ prohlásí Margot. „Hned teď. Táta tě tam hodí. Běž za ním domů, dej mu ten dopis a uvidíš, co ti řekne.“

Srdce se mi při té myšlence rozbuší. Hned teď? Prostě za ním jít, aniž bych mu předem zavolala, bez plánu? „Když já nevím,“ kroutím se. „Mám pocit, že bych si to měla líp roz-myslet.“

Margot se nadechne k odpovědi, ale vtom se do toho vloží Kitty. „Přestaň už s těma dopisama. Prostě za ním běž a dostaň ho zpátky.“

„Ať není pozdě,“ řekne Margot a já vím, že nemluví jen o mně a o Peterovi.

O Joshovi jsem se celou dobu ani nezmínila, vzhledem k tomu, co se mezi námi stalo. Margot mi sice odpustila, ale nemá cenu otevírat staré rány. Takže jsem jí posledních pár dní jen poskytovala tichou podporu a doufala, že to bude stačit. Margot ale už za necelý týden odlétá zpátky do Skotska. Nepřijde mi správné, aby odjela a už si s Joshem nepromluvila. Byli jsme přece tak dlouho kamarádi, všichni tři. Vím, že já a Josh to mezi sebou urovnáme, protože bydlíme vedle sebe, a když se s někým vídáte tak často, prostě se usmíříte. Všechno se napraví skoro samo od sebe. Ale pro Margot a Joshe to takhle fungovat nebude, když je Margot tak daleko. Pokud si o tom nepromluví hned, ta jizva bude jen čím dál hlubší a nakonec zakrní, takže budou jako dva cizí lidi, co se nikdy nemilovali. A to je hodně smutná myšlenka.

Když se Kitty obouvá, pošeptám Margot svůj návrh. „Pokud si já promluví s Peterem, ty by sis měla promluvit s Joshem. Nenechávej to mezi vámi takhle, než odjedeš.“

„Uvidíme,“ odpoví Margot, ale já v jejích očích zahlédnu jiskřičky naděje a to dodá naději i mně.

2

Margot i Kitty usínají na zadním sedadle. Kitty má hlavu položenou v Margotině klíně, Margot má hlavu zakloněnou a spí s otevřenou pusou. Taťka poslouchá zprávy z rádia a v koutcích úst mu cuká lehký úsměv. Všichni jsou tak klidní, a mně srdce buší snad milionkrát za minutu v předzvěsti toho, co se chystám udělat.

A udělám to hned, ještě dneska večer. Než půjdeme znovu do školy, než se všechno zase vrátí do starých kolejí, než se z Petera a mě stane jen vzpomínka. Jako skleněné sněhové koule, kterými zatřesete, a na chvilinku je všechno vzhůru nohama a všude jsou třpytky a je to jako kouzlo – ale pak se všechno zase ustálí a vrátí na svoje místo. Věci se vždycky vrací zpátky na svoje místo. Já se ale vrátit nemůžu.

Načasuju si to tak, abychom byli na křižovatce jeden blok od Peterova domu, a poprosím tátu, aby mě vysadil. Nejspíš slyší naléhavost v mém hlase, protože se mě na nic nevyptává a jen přikývne.

Když zastavíme před Peterovým domem, vidím, že se uvnitř svítí a Peterovo auto stojí na příjezdové cestě vedle minivanu jeho mamky. Právě zapadá slunce, ale ještě je brzo, jen dny jsou v zimě krátké. Peterovi sousedi přes ulici ještě nesundali vánoční výzdobu. Dneska je nejspíš poslední příležitost rozsvítit vánoční světýlka, vzhledem k tomu, že je Nový rok. Nový rok, nový začátek.

Cítím, jak mi pod kůží na zápěstí pulzuje krev. Jsem nervózní, strašně nervózní. Vyběhnu z auta a zmáčknou zvonek. Když z domu zaslechnu blížící se kroky, mávnu na tátu, že

může jet, a táta vycouvá z příjezdové cesty. Kitty je vzhůru, tiskne obličejík na sklo okénka a šklebí se od ucha k uchu. Ukáže mi vztyčený palec a já jí zamávám.

Dveře otevře Peter. Srdce mi v hrudi poskakuje jako neposedný zajíc. Peter má na sobě kostkovanou košili, kterou jsem ještě nikdy neviděla. Nejspíš ji dostal k Vánocům. Vlasý má trochu rozčuchané, jako by právě ležel. Nevypadá moc překvapeně, že mě vidí. „Ahoj.“ Zadívá se na moji sukni, která se mi pod kabátem nadouvá jako balon. „Proč jsi tak vystrojená?“

„Protože je Novej rok.“ Možná jsem měla nejdřív jet domů a převléknout se. Aspoň bych se pak cítila víc ve své kůži, když takhle stojím u jeho dveří s prosíkem. „Ehm, no, co Vánoce?“

„Dobrý.“ Pak vyčkává celé čtyři vteřiny, než se zeptá: „Co u tebe?“

„Super. Máme nový štěňátko, jmenuje se Jamie Fox-Pickle.“ Peter se ani neusměje. Je chladný, nečekala jsem, že bude tak odtažitý. Možná to ani není chlad. Možná je to lhostejnost. „Můžu s tebou chvíli mluvit?“

Peter pokrčí rameny, což si vyložím jako souhlas, ale dovnitř mě nepozve. Najednou se ve mně sevře ledová pěst a já se bojím, že je u něj Genevieve – ale můj strach se rychle rozplyne, když si uvědomím, že kdyby u něj byla, tak by tu se mnou venku nestál. Peter nechá dveře dokořán, obuje si tenisky a bundu a vyjde ven. Pak za sebou zavře a sedne si na schody. Posadím se vedle něj a uhladím si kolem sebe sukni. „Tak o co jde?“ zeptá se, jako bych mrhala jeho vzácným časem.

Takhle to být nemá. Tohle jsem nečekala.

Ale co jsem tedy od Petera čekala? Že mu dám dopis a on si ho přečte a pak se do mě zamiluje? Že mě obejmě, vášnivě se políbíme, ale nic jiného, jen nevinné líbání. A pak co?

Budeme spolu chodit? Jak dlouho by trvalo, než ho omrzím, než se mu zasteskne po Genevieve, než bude chtít víc, než co jsem připravená mu dát, ať už v posteli nebo v životě? Kluk jako on se nespokojí s posedáváním doma a sledováním filmů. Koneckonců, tohle je Peter Kavinský.

Jsem tak zabraná do svých úvah, že Peter zopakuje otázku, o něco méně nabroušeně. „Tak co je, Laro Jean?“ Dívá se na mě, jako by na něco čekal, a já mám najednou strach mu to dát.

Sevru dopis v pěsti a strčím ho do kapsy kabátu. Mrznou mi ruce. Nemám ani rukavice ani čepici, nejspíš bych měla prostě jít domů. „Jen jsem ti přišla říct... přišla jsem ti říct, že mě mrzí, jak se to zvtlo. A že... doufám, že můžeme bejt dál kamarádi, a šťastnej nověj rok.“

Peter přimhouří oči. „Šťastnej nověj rok?“ opakuje. „Tos mi přišla říct? Sorry a šťastnej nověj rok?“

„A že doufám, že můžeme bejt dál kamarádi,“ dodám a kousnu se do rtu.

„Doufáš, že můžeme bejt dál kamarádi,“ opakuje Peter a v jeho hlase zaznívá sarkasmus, který nechápu a vůbec se mi nezamlouvá.

„Jo, to jsem říkala.“ Zvednu se. Doufala jsem, že mě Peter zaveze domů, ale teď se ho nechci doprošovat. Jenže venku je taková zima. Možná když mu to naznačím... Dýchnu si na ruce, abych si je zahřála. „No, tak já asi půjdu domů.“

„Tak moment. Nejdřív se vrátíme k tý omluvě. Za co se mi to přesně omlouváš? Za to, žes mě od vás vyhodila, nebo že sis myslela, že jsem hajzl, kterej lidem rozhlašuje, že se s tebou vyspal, i když to tak nebylo?“

Udělá se mi knedlík v krku. „Obojí. Obojí mě moc mrzí.“

Peter skloní hlavu ke straně a zvedne obočí. „A co ještě?“

Naježím se. *Co ještě?* „Nic. Už nic. To je všechno.“ Díky-

bohu, že jsem mu ten dopis nedala, pokud se chce chovat takhle. Já přece nejsem jediná, kdo se má za co omlouvat.

„Hele, to tys sem přišla s tím, že tě to mrzí a že chceš, abysme byli dál kamarádi. Nemůžeš mě nijak přinutit, abych tu tvoji nedomrlou omluvu přijal.“

„No, tak každopádně šťastnej novej rok.“ Teď jsem sarkastická já a rozhodně to není špatný pocit. „Hezkej zbytek života a tak.“

„Fajn. Měj se.“

Otočím se k odchodu. A to jsem ráno byla tak plná naděje, v očích mi zářily hvězdičky, když jsem si představovala, jak hladce to půjde. Panebože, Peter je teda fakt debil! Bez něj mi bude líp!

„Tak počkat.“

Srdce mi poskočí novou nadějí, jako když Jamie Fox-Pickle skáče na moji postel – rychle a bez pobízení. Ale obrátím se s pohledem, který říká *Uf, co ještě chceš?* aby Peter tu naději neviděl.

„Co to máš v kapse za zmačkanej papír?“

Moje ruka vystřelí ke kapse kabátu. „Tohle? To nic není. Jen leták. Ležel vám u schránky. Neboj, vyhodím ho za tebe.“

„Dej mi ho a já ho vyhodím hned,“ napřáhne ke mně ruku.

„Ne, řekla jsem, že to udělám sama.“ Strčím si dopis hlouběji do kapsy a Peter se mi ho pokusí vytrhnout. Prudce se mu vymaním a pevně dopis držím. Peter pokrčí rameny a já si s úlevou vydechnu, ale vtom se na mě vrhne a dopis mi vytrhne.

„Vrať mi ho, Petere!“ oddychuju.

„Krádež poštovní zásilky je trestnej čin,“ odvěti bezstarostně. Pak sjede obálku pohledem. „To je pro mě. Od tebe.“ Ještě jednou po dopise chňapnu, což Petera překvapí. Chvíli

se o něj přetahujeme, já pevně svírám roh obálky, ale Peter ji nechce pustit. „Nech toho, nebo ji roztrhneš!“ zařve nakonec a vypáčí ji z mého sevření.

Snažím se o dopis ještě bojovat, ale už je pozdě. Peter ho má v rukou.

Přidrží mi obálku nad hlavou, roztrhne ji a dá se do čtení. Stát tady před ním a čekat – ani nevím na co – je utrpení. Co bude dál? Další trapas? Nejspíš bych měla jít. Peter čte tak strašlivě pomalu.

„Proč jsi mi to nechtěla dát?“ zeptá se, když konečně dočte. „Proč jsi chtěla jen tak odejít?“

„Protože, já nevím, vypadalo to, že vůbec nejsi rád, že mě vidíš...“ Chabě se odmlčím.

„Jen jsem se snažil bejt nedobytnej! Celou dobu čekám, kdy mi zavoláš, ty trubko. Už je to šest dní.“

Prudce se nadechnu. „Aha!“

„Aha.“ Přitáhne si mě za klopý kabátu, blízko k sobě, dost blízko na to, aby mě políbil. Je tak blízko, že vidím obláčky páry, které mu stoupají od rtů. Tak blízko, že kdybych chtěla, můžu mu spočítat řasy. „Takže...“ zašeptá, „tobě se pořád líbím?“

„Jo,“ vydechnu. „Teda, tak trochu.“ Srdce mi buší staccato. Motá se mi hlava. Je to jen sen? Pokud jo, kéž bych se z něj nikdy neprobudila.

Peter mě sjede pohledem, jako *Přiznej si to, víš, že se ti líbím*. Ano, ano, líbí. Pak tiše dodá: „Věříš mi, že jsem nerozhlašoval, že jsme se spolu na lyžáku vyspali?“

„Jo.“

„Dobře.“ Nadechne se. „Stalo... stalo se něco mezi tebou a Sandersonem, když jsem ten večer odešel?“ On žárlí! To pomyšlení mě zahřeje jako horká polévka. Chci mu říct, že nestalo, ale Peter mi skočí do řeči. „Ne. Neříkej mi to. Nechci to vědět.“

„Ne,“ řeknu rozhodně, aby věděl, že to myslím vážně. Peter přikývne, ale nic neříká.

Pak se ke mně nakloní a já zavřu oči a srdce se mi v hrudi třepe jako křídla kolibříka. V podstatě jsme se políbili jen čtyřikrát a jen jednou z toho to bylo opravdové. Chtěla bych s tím rychle zase začít, abych už z toho nebyla tak nervózní.

Peter mě ale nepolíbí, ne tak, jak jsem čekala. Políbí mě na levou tvář, potom na pravou, ovane mě jeho vřelý dech. Otevřu oči. Je to snad líbací souboj? Proč mě prostě nepolíbí pořádně? „Co to děláš?“ zašeptám.

„Chci, aby ses těšila.“

„Prostě mě polib,“ řeknu netrpělivě.

Peter nakloní hlavu a otře se tváří o moji tvář, když vtom se rozlétnou vchodové dveře a v nich stojí Peterův mladší bráška Owen se založenýma rukama. Odskočím od Petera, jako bych se právě dozvěděla, že má nějakou nevyléčitelnou nakažlivou nemoc. „Mamka říká, že máte jít dovnitř a dát si cider,“ ušklíbne se.

„Za chvíli,“ odbude ho Peter a přitáhne si mě zpátky k sobě.

„Mamka říkala hned,“ nenechá se Owen.

Panebože. Střelím po Peterovi ustrašeným pohledem. „Asi bych měla jít domů, táta se o mě bude bát...“

Peter do mě drcne a pokyne bradou ke dveřím. „Jen pojď na chvíli dovnitř a já tě potom hodím.“ Vejdu do domu a Peter mi pomůže z kabátu. „Tos vážně chtěla jít celou cestu domů v týhle parádě?“ zeptá se šeptem. „V tý zimě?“

„Ne, chtěla jsem tě donutit, aby ses cítil provinile a odvezl mě,“ zašeptám v odpověď.

„Co to máš na sobě?“ sjede mě pohledem Owen.

„Tohle se v Koreji nosí na Novej rok,“ poučím ho.

Z kuchyně vyjde Peterova maminka se dvěma hrnečky,

ze kterých se kouří. Na sobě má dlouhý kašmírový kardi-
gan volně stažený v pase a pletené bačkory. „Je to nádherné,“
usměje se. „Vypadáš krásně. Tak barevně.“

„Děkuju,“ začervenám se. Celý ten humbuk je mi nepří-
jemný.

Pak si všichni tři sedneme u stolu v obýváku, Owen uteče
do kuchyně. Jsem ještě celá rozhozená z toho skoropolibku
a z toho, že Peterova mamka nejspíš přesně ví, co jsme ven-
ku dělali. Dumám, jestli taky ví, co se mezi námi dělo, kolik
jí toho Peter řekl, jestli vůbec něco.

„Jaké byly Vánoce, Laro Jean?“ zeptá se mě Peterova
mamka.

Pofoukám si horkou tekutinu v hrnečku. „Moc fajn. Náš
taťka koupil mojí mladší sestře pejska, takže se teď jen pře-
tahujeme o to, kdo ho bude chovat. A moje starší ségra při-
jela domů z vejšky, což je taky super. A jaký byly vaše, paní
Kavinská?“

„Moc hezké. Klidné.“ Ukáže na svoje papuče. „Tyhle jsem
dostala od Owena. A co ta vaše vánoční oslava? Chutnaly
tvým sestrám ty biskupské sušenky, co Peter napekl? Upřímně
řeceno, já je úplně nesnáším.“

Vyšlu překvapený pohled k Peterovi, kterého náhle nejvíc
zaměstnává jeho mobil. „Říkal jsi, že je pekla tvoje mamka.“

Paní Kavinská roztáhne rty v pyšném úsměvu. „Kdepak,
Peter je upekl úplně sám. Byl do toho úplně zabraný.“

„Ty sušenky byly pěkněj sajrajt!“ křikne z kuchyně Owen.
Jejich mamka se zasměje a pak se zase rozhostí ticho.
Hlavou mi víří myšlenky, snažím se přijít na nějaké téma
k rozhovoru. Co třeba novoroční předsevzetí? Sněhová bou-
ře, která má přes nás přejít příští týden? Peter mi vůbec ne-
pomáhá, zase zírá do svého telefonu.

Paní Kavinská se postaví. „Ráda jsem tě viděla, Laro Jean.
Petere, ne, že ji budeš zdržovat.“

„Nebudu,“ odpoví jí Peter. Pak se obrátí ke mně. „Hned jsem zpátky, jen si dojdu pro klíče.“

„Omlouvám se, že jsem sem jen tak vpadla,“ řeknu, když je Peter pryč. „Doufám, že jsem vás nerušila.“

„Tady jsi vždycky vítaná.“ Paní Kavinská se nakloní a položí mi ruku na koleno. Upře na mě významný pohled. „Jen tě prosím, nezahrávej si s jeho srdcem.“

Žaludek mi spadne až do kalhot. Řekl jí snad Peter, co se mezi námi stalo?

Poplácá mě po noze a vstane. „Dobrou noc, Laro Jean.“

„Dobrou noc,“ odpovím jako ozvěna.

Paní Kavinská se sice usmívá, ale já mám najednou pocit, že jsem si to u ní rozlila. V jejím hlase zazněla výčitka – tím jsem si jistá. *Nezahrávej si s mým synem*, to mi chce říct. Copak byl Peter z toho, co se stalo, tak zničený? Nezdálo se, že by to moc prožíval. Možná byl našťvaný, možná trochu ublížený. Ale rozhodně ne natolik, aby o tom mluvil s mamkou. Jenže jsou si hodně blízcí. Nelíbí se mi pocit, že jsem si to u ní rozlila, když jsme to s Peterem ještě ani nedali opravdu dohromady.

Venku je tma jako v pytli, na nebi skoro ani hvězda. Nejspíš bude zase sněžit. U nás doma svítí všechna okna v přízemí a v patře má rozsvíceno Margot. Naproti přes ulici v okně paní Rothschildové září její malý vánoční stromek.

Sedíme s Peterem v útulném teple jeho auta. Z průduchů se dovnitř řine horký vzduch. „Ty jsi svojí mamce řekl, že jsme se rozešli?“ zeptám se.

„Ne. Vždyť jsme se nerozešli,“ odpoví a stáhne topení.

„Nerozešli?“

Peter se zasměje. „Ne. Vždyť jsme spolu ani nikdy necho-
dili, pamatuješ?“

A teď spolu chodíme? přemítám, ale nezeptám se, protože

mě Peter obejmě kolem ramen a vezme mě za bradu a já jsem zase nervózní. „Nebud' nervózní,“ zašeptá.

Dám mu rychlou pusu, abych dokázala, že nejsem.

„Polib mě, jako že to myslíš vážně,“ řekne a hlas má najednou zastřený.

„Myslím,“ odpovím. „Psala jsem ti to v tom dopise.“

„To jo, ale –“

Políbím ho, než to stihne dopovědět. Pořádně. Jako že to myslím vážně. Peter mi polibek opětuje, jako že to taky myslí vážně. Jako by to bylo aspoň čtyři sta let. A pak už o ničem nepřemýšlím a jen se rozplynu v tom polibku.

3

Když mě Peter vysadí před domem, nedočkavě vběhnu dovnitř, abych Margot a Kitty mohla všechno povědět, a mám pocit, jako bych po kapsách nesla poklad. Nemůžu se dočkat, až jim všechno vyklopím.

Kitty leží na gauči s Jamiem v klíně a dívá se na televizi. Když vejdu do dveří, vyškrábe se na nohy. „Gogo brečí,“ zašeptá.

Moje radost okamžitě vyprchá. „Cože? Jak to?“

„Myslím, že šla za Joshem a pak spolu mluvili a nedopadlo to dobře. Měla bys za ní jít.“

Ale ne. Takhle to s Margot a Joshem skončit nemělo. Měli se dát znovu dohromady jako já a Peter.

Kitty se s ovladačem v ruce uvelebí zpátky na gauči, s pocitem, že si svou sesterskou povinnost už splnila. „Jak to šlo s Peterem?“

„Parádně,“ odpovím. „Naprosto skvěle.“ Cítím, jak se mi proti mé vůli po tváři opět rozlévá úsměv, ale z úcty k Margot ho rychle potlačím.

Jdu do kuchyně, abych Margot připravila čaj na dobrou noc, se dvěma lžícemi medu, přesně jak nám ho před spaním dělala mamka. Chvilku váhám, jestli do něj nechrstnout i kapku whisky, protože jsem to viděla v dobovém seriálu – služebné vždycky paní domu přidávají do čaje whisky na uklidnění nervů. Víím, že Margot pije, když je ve Skotsku, ale teď má kocovinu a navíc mám za to, že tátovi by se to moc nezamlouvalo. A tak dám do svého oblíbeného hrnečku jen čaj bez whisky a pošlu s ním Kitty nahoru. Nakážu jí, aby

se chovala roztomile, aby Margot nejdřív podala čaj a pak se s ní aspoň pět minut mazlila. S tím u ní ale narazím, protože Kitty se mazlí jen, když z toho něco má, a taky proto, že ji děsí vidět Margot rozrušenou. „Vezmu s sebou Jamieho, může se mazlit s ním,“ prohlásí.

Ta je ale sobecká!

Když vystoupám do Margotina pokoje se skořicovými toasty, po Kitty ani po Jamiem není nikde ani vidu ani slechu. Margot leží stočená do klubíčka a pláče. „Je vážně konec, Laro Jean,“ vzlykne. „Byl už i předtím, ale teď vím jistě, že je doopravdy konec. My-myslela jsem si, že když se k němu budu chtít vrátit, on bude chtít taky, ale n-nechce.“ Schoulím se vedle ní a opřu se jí čelem o záda. Cítím každý její nádech. Štká do polštáře a já ji hladím mezi lopatkami – tak, jak to má ráda. O Margot je nutné vědět jednu věc: Že nikdy nebrečí. Takže když ji teď vidím plakat, celý můj svět a celý náš dům se vychýlily ze své osy. Všechno je najednou jaksi pokřivené. „Tvrdí, že mít vztah na dálku je m-moc těžký, že jsem měla pravdu, když jsem se s ním rozešla. Strašně mi chyběl, a vypadá to, že já jemu nechyběla ani trochu.“

Provinile se kousnu do rtu. To já jsem ji ponoukala, ať si jde s Joshem promluvit. Nesu na tom svůj díl viny. „Margot, to víš, že jsi mu chyběla! Strašně moc. Vždycky když jsem o francouzštině vykoukla z okna, seděl venku na hřišti a jedl oběd úplně sám. Bylo to fakt smutný.“

Margot popotáhne. „Vážně?“

„Jo.“ Nechápu, co to do Joshe vjelo. Vždyť do ní byl tak zamilovaný, když odjela, skoro se utápěl v depresích. A teď tohle?

„Já myslím...“ vzdychne Margot, „myslím, že ho pořád ještě miluju.“

„Vážně?“ Miluje. Margot právě řekla slovo „milovat“. Myslím, že jsem ji ještě nikdy neslyšela říct, že Joshe miluje.

Možná řekla, že je do něj *zamilovaná*, ale nikdy neřekla, že ho *miluje*.

Margot si otře oči rohem prostěradla. „Rozešla jsem se s ním jen proto, abych nebyla ta holka, co brečí kvůli svému klukovi, a přesně to teď jsem. Je to ubohý.“

„Ty jsi ten nejmní ubohej člověk, kterýho znám, Gogo,“ ubezpečuju ji.

Margot přestane fňukat a otočí se na druhý bok, aby ke mně byla čelem. „Neřekla jsem, že *já* jsem ubohá,“ zamračí se na mě. „Řekla jsem, že brečet kvůli klukovi je ubohý.“

„Aha,“ řeknu. „No, podle mě není ubohý kvůli někomu brečet. Prostě to jen znamená, že ti na něm hodně záleží a že jsi smutná.“

„Bulím tak moc, že mám pocit, že moje oči musejí vypadat jako opuchlý rozinky. Co?“ zamžourá na mě.

„No, máš je opuchlý,“ uznám. „Prostě jen nejsou zvyklý na pláč. Víš co? Mám nápad!“ Vyskočím z postele a seběhnu do kuchyně. Naplním misku ledem a vezmu dvě stříbrné lžičky a jdu zpátky. „Lehni si,“ nařídím a Margot poslechne. „Zavři oči.“ Na každé oko jí položím vychlazenou lžičku.

„A tohle fakt funguje?“

„Četla jsem to v jednom časopise.“

Když se lžičky ohřejí, ponořím je zpátky do ledu a pak jí je zase dám na oči a tak pořád dokola. Margot mě požádá, abych jí pověděla, co se stalo s Peterem, a já jí vyhovím, vynechám jenom tu část s líbáním, protože to by se zrovna teď nehodilo, když má sama zlomené srdce. Margot se posadí. „Nemusíš předstírat, že se ti Peter líbí, jen abys mi nějak neublížila.“ Ztěžka polkne, jako by ji bolelo v krku. „Pokud se ti ještě někde v hloubi duše líbí Josh... pokud se líbíš ty jemu...“ Zděšeně zalapám po dechu. Otevřu pusku, abych to popřela, abych jí vysvětlila, že je to už dávno, už celá věčnost, ale Margot mě posunkem umlčí. „Bylo by to pro mě fakt